

ประวัติทั่วไป และชินกาลมาลีปกรณ์ฉบับต่าง ๆ

ประวัติพระรัตนปัญญาเถระผู้รจนาชินกาลมาลีปกรณ์

พระรัตนปัญญาเถระ เป็นพระภิกษุชาวลานนาไทย มีชีวิตอยู่เมื่อประมาณพุทธศตวรรษที่ ๒๑ ในสมัยเดียวกับพระภิกษุไทยที่เป็นคณฤจณาจารย์ ที่มีชื่อเสียงอีก ๒ ท่าน คือ พระสิริมังคลาจารย์ ผู้รจนาวาสัตถกถาปกรณ์ จักกวาฬทีปนี สังขยาปกาสะกุกกา และ มังคละถกทีปนี (พ.ศ. ๒๐๑๐ - ๒๐๑๘)^๑ และพระโพธิรังสีผู้รจนามหาเวียงศ์ กับสังคินิทาน (พ.ศ. ๒๐๐๓ - ๒๐๑๓)^๒

ประวัติของพระรัตนปัญญาเถระมีปรากฏไม่มากนัก เท่าที่ศึกษาและค้นคว้าส่วนใหญ่เป็นข้อสันนิษฐานที่นักปราชญ์ต่าง ๆ ได้รวบรวมไว้ แต่ที่ปรากฏเป็นหลักฐานแน่นอนนั้น

^๑ ดู Saksri Yamnadda , " The Mangalattathadipani , Chapter I - 2 " (Ph.D.thesis , University of Pennsylvania , Philadelphia I970) , p.XI.

^๒ ดู สดอภย จังกาจิตต์ , "จักกวาฬทีปนีภักขที ๑ - ๓" วิทยานิพนธ์
หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , พ.ศ. ๒๕๒๐ ,
หน้า ๖

^๓ เล่มเดียวกัน

มีอยู่ในชินกาลมาลีปกรณ์ที่ท่านรจนาไว้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น ๑

พระรัตนปัญญา ๑ ความเป็นพระภิกษุชาวลานนาไทยอยู่ที่เมืองเชียงใหม่ ๒ เป็นชื่อ

๑ แสง มนวิthur , ชินกาลมาลีปกรณ์ , (กิลปากร : ๒๕๑๗) หน้า ๒๘๒.

มหาราชวงศ์มุนี	ชาโต นิลกภูปติ
สิริธมฺมจกฺกาคฺคิ	สากเล อิติ วสุสุโต .
คสุส ราชา ปนตฺตา ตู	ธมฺมิโก พุทธมามโก
รตฺตวเน วิหารมฺหิ	กาเรสิ ญฺญิกิ สุกิ
วสนฺโต ยติ โย ตตฺถ	เคน รตฺตปถมฺมิโก .
ปญฺญารตฺนํ อสุเสติ	รตฺนปถมฺมสุตฺตฺโต
เทวีสติพุทธุสโส โสว	อนฺโตวสุเส วสิ คทา ,
ชินกาลํ วุฑฺฒิตฺถน	คณฺถมกาสิ ยิ สุกิ

พระเจ้าพิลกทรงประสูติในราชวงศ์ของพระเจ้ามังรายทรงปรากฏพระนาม สิทธิธรรมจักรพรรดิ. ส่วนพระราชบิดาเป็นพระราชบิดาของพระองค์ ทรงเป็นธรรมิกราช ทรงเป็นพุทธมามก ทรงเป็นจอมคน ทรงปกครองแผ่นดิน ทรงมีพระประสงค์ให้พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง. โปรดให้สร้างกุฏิสวย ๆ ในวัดป่าแดงมหาวิหาร พระภิกษุชื่อนวาร์คนปัญญา เพราะมีปัญญาเพียงคั่งวารัตนะ ได้รับการอุปถัมภ์จากพระราชบิดาพระองคณ อยู่ที่ถูกที่พระราชบิดาสร้างถวาย ขณะนั้นพระภิกษุนั้นมีพรรษาได้ ๒๓ พรรษา กำลังอยู่ในระหว่างพรรษา ได้เพิ่มเติมตกแต่งชินกาลมาลีปกรณ์ให้เป็นคัมภีร์อันงดงาม

๒ ๑ เสฐียร พันธรังษี , ชินกาลมาลินี (บรรณาการ : ๒๕๔๗)

คำนำเพิ่มเติมของหลวงวิจิตรวาทการ , หน้า ๒ - ๓ .

๑ ๒ ทวีศักดิ์ ญาณประทีป , วรรณกรรมศาสตร์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง : ๒๕๑๔) , หน้า ๑๕ .

พระราชวงศ์ของพระเจ้ามังราย เกิดในราวปี พ.ศ. ๒๐๑๖ - ๒๐๑๗^๑ ในรัชสมัยของพระเจ้า
ติลก^๒ ราชณาชินกาลมาลีปกรณ์เมื่อมีพรรษาได้ ๒๓ พรรษา^๓ ราชนาถัมภร์เสร็จในปี
พ.ศ. ๒๐๖๘^๔ ต่อมาได้รับนิมนต์มาอยู่ภูมิจึงพญาเมงรายทรงสร้างที่วัดสี่หลางราม หรือวัด
เจดีย์เจ็ดยอดในเมืองเชียงใหม่^๕ และมีอายุมาจนถึงรัชสมัยของพระเกษเกล้า^๖

ชินกาลมาลีปกรณ์ฉบับต่าง ๆ

ในการศึกษาและค้นคว้าชินกาลมาลีปกรณ์จากหอสมุดแห่งชาติ และหอสมุดต่าง ๆ
ในประเทศไทย ปรากฏว่าชินกาลมาลีปกรณ์มีรวบรวมไว้แล้วทั้งสิ้น ๑๕ ฉบับด้วยกัน

^๑ ดู เสฐียร พันธงชัย , ชินกาลมาลี (บรรณาการ : ๒๔๙๗)

คำนำเพิ่มเติมหลวงวิจิตรวาทการ , หน้า ๒ - ๓

ดู แสง มนวิฑูร , ชินกาลมาลีปกรณ์ (ศิลปากร : ๒๕๑๗) หน้า ๕๑ .

^๒ พระเจ้าติลก เป็นพระราชบุตรของพระเจ้าสามฝั่งแกน ประสูติในปี
พ.ศ. ๑๙๕๓ ขึ้นครองราชสมบัติในปี พ.ศ. ๑๙๕๕ เสด็จสวรรคตในปี พ.ศ. ๒๐๓๑
มีพระชนมายุได้ ๗๘ พรรษา

^๓ ดู แสง มนวิฑูร , ชินกาลมาลีปกรณ์ (ศิลปากร : ๒๕๑๗) หน้า ๑๖๔ , ๒๔๒-

^๔ เล่มเดียวกัน หน้า ๑๖๔ , ๒๔๓

^๕ เล่มเดียวกัน หน้า ๑๖๓ , ๒๔๒

^๖ พระเกษเกล้า เป็นพระราชบุตรของพระเจ้าทิลกปนัดดาธิราช หรือพระเมือง-
แก้ว ประสูติในปี พ.ศ. ๒๐๔๑ ขึ้นครองราชสมบัติในปี พ.ศ. ๒๐๖๔ เสด็จสวรรคตในปี
พ.ศ. ๒๐๘๒ มีพระชนมายุได้ ๔๑ พรรษา

แยกออกเป็นประเภท ๆ ใดดังนี้

๑. ตันฉบับใบลานภาษาบาลี
๒. ตันฉบับสมุดข่อยภาษาไทยและภาษาบาลี
๓. ตันฉบับภาษาบาลีพิมพ์ด้วยอักษรไทย
๔. ตันฉบับภาษาบาลีพิมพ์ด้วยอักษรสิงหล
๕. ตันฉบับภาษาบาลีพิมพ์ด้วยอักษรโรมัน
๖. ตันฉบับคำแปลเป็นภาษาไทย
๗. ตันฉบับคำแปลเป็นภาษาสิงหล
๘. ตันฉบับคำแปลเป็นภาษาอังกฤษ
๙. ตันฉบับคำแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส

แต่ละประเภทมีดังนี้

๑. ตันฉบับใบลานภาษาบาลี มีอยู่ ๖ ฉบับ คือ

๑.๑ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับใบลานสมัยอยุธยา กัมภีร์ฉบับนี้เป็นกัมภีร์ฉบับที่เก่าแก่ที่สุดเท่าที่มีอยู่ในขณะนี้ เป็นฉบับที่จารเป็นอักษรขอมเป็นภาษาบาลีในสมัยอยุธยา มีทั้งสิ้น ๔ ผูก แต่พบอยู่เพียง ๓ ผูก (ผูกที่ ๓ หายไป) กัมภีร์ฉบับนี้เดิมเก็บไว้ที่หอสมุดเด็จพระบรมมหาราชวัง แต่ในปัจจุบันนำมาเก็บรวมไว้ที่ห้องเก็บหนังสือโบราณ หอสมุดแห่งชาติ

๑.๒ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับทองใหญ่ ไม่ประทับทาทอง กัมภีร์ฉบับนี้เป็นภาษาบาลีจารลงในใบลานเป็นอักษรขอม ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก พ.ศ. ๒๓๓๑ มีทั้งสิ้น ๖ ผูก เดิมเก็บไว้ที่หอสมุดสมเด็จพระบรมมหาราชวัง ต่อมาได้นำมาเก็บรวมไว้ที่ห้องเก็บหนังสือโบราณ หอสมุดแห่งชาติ

๑.๓ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับรองทรง ไม่ประทับทาทอง กัมภีร์ฉบับนี้เป็นภาษาบาลี จารลงในใบลานเป็นอักษรขอมในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก พ.ศ. ๒๓๓๑ มีทั้งสิ้น ๖ ผูก กัมภีร์ฉบับนี้คัดลอกมาจากชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับทองใหญ่ ไม่ประทับทาทอง เพื่อเป็นสำเนา จึงเรียกว่า ฉบับรองทรง ฉบับนี้เก็บไว้ที่ห้องหนังสือโบราณ หอสมุดแห่งชาติ

๑.๔ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับรตนำคำโท ไม่ประทับประดับเกล็ดหอย คัมภีร์ฉบับนี้เป็นภาษาบาลี จารลงในใบลานเป็นอักษรขอมในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว มีทั้งสิ้น ๖ ผูก ไม่ประทับบนและล่างเป็นไม้ประทับประดับเกล็ดหอย คัมภีร์ฉบับนี้เก็บไว้ที่ห้องหนังสือโบราณ หอสมุดแห่งชาติ

๑.๕ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับล่องขาด ไม่ประทับลายกำมะลอ คัมภีร์ฉบับนี้เป็นภาษาบาลีจารลงในใบลานเป็นอักษรขอม ในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว มีทั้งสิ้น ๔ ผูก ไม่ประทับบนและล่างลายกำมะลอ เก็บไว้ที่ห้องหนังสือโบราณ หอสมุดแห่งชาติ

๑.๖ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับรตนำคำโท (อักษรงาม) คัมภีร์ฉบับนี้เป็นภาษาบาลี จารลงในใบลานเป็นอักษรขอม สร้างขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พ.ศ. ๒๔๓๔ แต่ไม่ประทับบนและล่างเขียนลายรตนำบอก พ.ศ. ๒๔๓๔ และ ร.ศ. ๑๑๔ ไว้ คัมภีร์ฉบับนี้มีทั้งสิ้น ๖ ผูก (ผูกที่ ๑ และผูกที่ ๓ หายไป) คัมภีร์ฉบับนี้คัดลอกมาจากฉบับรตนำคำโท ไม่ประทับประดับเกล็ดหอย (๑.๔) ปัจจุบันเก็บไว้ที่ห้องหนังสือโบราณ หอสมุดแห่งชาติ

๒. ต้นฉบับสมุดข่อยภาษาไทยและภาษาบาลี มีอยู่เพียงฉบับเดียว คือ

๒.๑ ชินกาลมาลี ฉบับสมุดไทยคำ ฉบับหลวง คัมภีร์ฉบับนี้พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ราชบัณฑิต ๕ ท่าน คือ พระวิเชียรปรีชา พระยาพจนวิมล หลวงอุดมจินดา หลวงราชาภิรมย์ และ หลวงธรรมาภิรมณ์ เป็นผู้แปลเป็นภาษาไทย เมื่อปีชวด ฉศก จุลศักราช ๑๑๖๕ พ.ศ. ๒๓๓๗ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๒ เล่มสมุดไทย ในคัมภีร์ฉบับนี้มีอยู่ ๒ ภาค คือ ภาคภาษาไทยใช้อักษรไทยเขียนด้วยเส้นหรรดาร และภาคภาษาบาลีใช้อักษรขอมเขียนด้วยเส้นทอง คัมภีร์ฉบับนี้ปัจจุบันเก็บไว้ที่หอสมุดพิเศษพระบรมมหาราชวัง

๓. ต้นฉบับภาษาบาลีพิมพ์ด้วยอักษรไทย มีอยู่ ๒ ฉบับ คือ

๓.๑ ชินกาลมาลี ฉบับพิมพ์ คัมภีร์ฉบับนี้พิมพ์ขึ้นเป็นเล่มเป็นครั้งแรก จึงเรียกว่าฉบับพิมพ์ พิมพ์ใช้อักษรไทยภาษาบาลี สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช ได้โปรดให้ตีพิมพ์ขึ้นทั้งพากย์ภาษาบาลีและพากย์ภาษาไทยตามต้นฉบับที่แปลขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก (ฉบับสมุดไทยคำ ฉบับหลวง) ในปี พ.ศ. ๒๔๕๑

(ร.ศ. ๑๒๗)

๓.๒ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับพิมพ์ภาษาบาลีของกรมศิลปากร คัมภีร์ฉบับนี้ นายพิฑูร มลิวัลย์ เบ็ญญู ๙ ข้าราชการประจำแผนก ในกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ได้ทำการตรวจสอบชำระแก้ไขภาษาบาลีจากฉบับต่าง ๆ ที่มีอยู่ และนำมาพิมพ์เป็นครั้งแรก โดยพิมพ์พร้อมกับฉบับแปลของศาสตราจารย์ ร.ต.ท. แสง มนวิฑูร เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ ของท่านศาสตราจารย์ ร.ต.ท.แสง มนวิฑูร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑

๔. คณฉบับภาษาบาลีพิมพ์ด้วยอักษรสิงหล มีอยู่เพียงฉบับเดียว คือ

๔.๑ ชินกาลมาลินี ฉบับพิมพ์ภาษาบาลีอักษรสิงหล คัมภีร์ฉบับนี้ พระภิกษุชาวศรีลังกา ชื่อ พุทธทัตต นำเอาคณฉบับคัมภีร์ชินกาลมาลินี ฉบับพิมพ์ จากพระภิกษุไทยไปถอดเป็นอักษรสิงหล และแปลเป็นภาษาสิงหล และนำเอาไปพิมพ์เป็นเล่มทั้งภาษาบาลี และภาษาสิงหล ในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ฉบับพิมพ์ภาษาบาลีอักษรสิงหลนี้ได้พิมพ์ตามคณฉบับภาษาบาลีอักษรไทยในฉบับพิมพ์ของไทยอีกด้วย ฉบับนี้มีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะชื่อของสถานที่ที่กล่าวถึงในประเทศศรีลังกา และรูปไวยากรณ์บางประโยค

๕. คณฉบับภาษาบาลี พิมพ์ด้วยอักษรโรมัน มีอยู่เพียงฉบับเดียว คือ

๕.๑ Jinakālamālīpakaraṇa คัมภีร์ฉบับนี้ พระภิกษุชาวศรีลังกา ชื่อ พุทธทัตตได้รับมอบหมายจากสมาคมบาลีปกรณ์ (Pali Text Society) ในกรุงลอนดอน เป็นผู้ชำระและถ่ายลงเป็นอักษรโรมัน เขาใจว่าคงจะใช้ฉบับภาษาบาลีอักษรสิงหลของท่านเป็นคณฉบับ คัมภีร์ฉบับนี้พิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ในคราวเสด็จประพาสประเทศอังกฤษ คัมภีร์ฉบับนี้พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร ได้ทรงนิพนธ์คำวิจารณ์ลงในหนังสือจดหมายเหตุของสยามสมาคม เล่มที่ ๕๐ ภาคที่ ๑ ประจำเดือน กรกฎาคม ๒๕๐๕ (JSS, vol.L, Part. I, July 1962)

๖. คณฉบับคำแปลเป็นภาษาไทย มีอยู่ ๒ ฉบับ คือ

๖.๑ ชินกาลมาลินี ฉบับแปลภาษาไทยของ เสฐียร พันธงชัย คัมภีร์ฉบับนี้ อาจารย์ เสฐียร พันธงชัย นำเอาคัมภีร์ชินกาลมาลินีฉบับพิมพ์มาแปลใหม่ในปี พ.ศ. ๒๔๑๓ เพื่อเป็นการเสนอผลงานของตนเอง และได้ขายเรื่องที่แปลนี้ให้กับโรงพิมพ์วิริยาณุกา

และพิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรกในหนังสือพิมพ์รายทศ ชื่อ "ดวงประทีป" เริ่มตั้งแต่ฉบับที่ ๙ เป็นต้นไป
สำนวนในการแปลมีการแปลทับศัพท์ และรักษาคู่อันมาก นอกจากนี้ยังมีเชิงอรรถอธิบาย
ซึ่งหลวงวิจิตรวาทการเป็นผู้ทำ

๖.๒ ชินกาลมาลีปกรณ์ ฉบับแปลของกรมศิลปากร คัมภีร์ฉบับนี้ ศาสตราจารย์
ร.ต.ท. แสง มนวิฑูร เป็นผู้แปลโดยอาศัยฉบับแปลภาษาไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธ-
ยอดฟ้าจุฬาโลก (ฉบับสมุดไทยคำ) เป็นหลัก ในการแปลใหม่นี้เนื่องจากฉบับเดิมนั้นแปลชื่อ
เกี่ยวกับบุคคล สถานที่ และบ้านเมืองต่าง ๆ โดยมากจะแปลทับศัพท์ คือแปลตามรูปศัพท์บาลี
จึงยากแก่การเข้าใจ คัมภีร์ฉบับนี้พิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรกเนื่องในงานบูรณะโบราณสถานในกิ่งอำเภอก
เชียงแสน จังหวัดเชียงราย เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๐๑

๗. ต้นฉบับคำแปลเป็นภาษาสิงหล มีอยู่เพียงฉบับเดียว คือ

๗.๑ ชินกาลมาลินี ฉบับแปลภาษาสิงหล พระภิกษุชาวศรีลังกา คือ พุทธทัตต
นำเอาคัมภีร์ชินกาลมาลินีฉบับพิมพ์จากพระภิกษุไทยไปแปลเป็นภาษาสิงหล และถอดภาษาบาลี
อักษรไทยเป็นอักษรสิงหลด้วย แล้วนำเอาไปพิมพ์ทั้งภาษาสิงหลและภาษาบาลีอักษรสิงหล ในปี
พ.ศ. ๒๔๘๘

๘. ต้นฉบับคำแปลเป็นภาษาอังกฤษ มีอยู่เพียงฉบับเดียว คือ

๘.๑ The Epochos of the Conqueror หรือ The Sheaf of
garlands of the Epochs of the Conqueror. คัมภีร์ฉบับนี้สมาคมบาลีปกรณ์
(Pali Text Society) ได้มอบให้ศาสตราจารย์ ชยวิกรม แห่งมหาวิทยาลัยศรีลังกา
แปลเป็นภาษาอังกฤษโดยแปลจากต้นฉบับภาษาบาลีอักษรโรมัน เมื่อแปลเสร็จทางสมาคมบาลี-
ปกรณ์ได้ส่งต้นฉบับให้ศาสตราจารย์ ร.ต.ท. แสง มนวิฑูร ช่วยตรวจแก้ไข แล้วพิมพ์ขึ้นเป็น
เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑

๙. ต้นฉบับคำแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส มีอยู่เพียงฉบับเดียว คือ

๙.๑ ชินกาลมาลินี ฉบับแปลภาษาฝรั่งเศส ศาสตราจารย์ ยอช เซเดส์
ได้นำเอาคัมภีร์ชินกาลมาลินีฉบับพิมพ์ไปแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส ในปี พ.ศ. ๒๔๖๖ และนำเอา
ไปพิมพ์เป็นเล่มทั้งภาษา บาลีต้นฉบับ และภาษาฝรั่งเศสที่แปลลงใน Bulletin de l'Ecole
Francaise d'Extreme Orient , Tome . XXV ในปี พ.ศ. ๒๔๖๘

การเรียกชื่อชินกาลมาลีปกรณ์

ชินกาลมาลีปกรณ์มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป แต่ที่ใช้กันเป็นส่วนใหญ่ชั้นนี้มีเพียง ๒ ชื่อ คือ ชินกาลมาลีปกรณ์ หรือ ชินกาลมาลีปกรณ์ หรือ ชินกาลมาลีปกรณ์ และชินกาลมาลินี ส่วน กวีผู้รจนานั้นใช้ ชินกาลมาลี^๑

ศาสตราจารย์ ร.ต.ท. แสง มนวิthur ใช้ชื่อว่า "ชินกาลมาลีปกรณ์" ตามต้นฉบับ คัมภีร์โบราณและยังได้แสดงความเห็นด้วยว่าชื่อของคัมภีร์ที่ใช้กันว่า "ชินกาลมาลินี" นั้น ความจริงแล้วเป็น "ชินกาลมาลี" ส่วนคำว่า "นี" นั้นหมายถึงคำว่า "นี้" เพราะคนโบราณไม่นิยมใส่ วรรณยุกต์ลงในคัมภีร์โบราณเวลาจาร แต่ผู้อ่านจะต้องออกเสียงเอง^๒

แต่ผู้วิจัยมีความเห็นว่าชื่อคัมภีร์เล่มนี้ต้องเป็น "ชินกาลมาลินี" เพราะชื่อคัมภีร์ต่าง ๆ ในทางพุทธศาสนานั้น เขามักใช้ชื่อที่เป็นคำนามรูป อุตฺถิลิงฺค (เพศหญิง)^๓ เช่น วัจฺสมาลินี สุมังคฺวิลาสินี มังคละตถทีปนี สมันตปาสาทิกา เป็นต้น

ในการศึกษาและวิเคราะห์ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะใช้ชื่อว่า "ชินกาลมาลีปกรณ์" ตามต้นฉบับ ของกรมศิลปากร ซึ่งตรวจสอบชำระโดย อาจารย์ พิฑูร มลิวัลย์ ข้าราชการประแผนกในกอง วรรณคดี และประวัติศาสตร์ของกรมศิลปากร

วัตถุประสงค์ในการรจนาชินกาลมาลีปกรณ์

พระรัตนปัญญาเถระ รจนาชินกาลมาลีปกรณ์ขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ที่ปรากฏอยู่ท้ายคัมภีร์ ที่รจนาพอจะสรุปออกมาเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

๑. เพื่อผู้อ่านคัมภีร์จะทราบและเข้าใจประวัติของพระพุทธเจ้าได้อย่างง่ายดาย เพราะคัมภีร์เล่มนี้ผู้รจนาได้รวบรวมประวัติของพระพุทธเจ้าไว้ตามลำดับของกาลเวลา และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คัมภีร์เล่มนี้ เรียกว่า "ชินกาลมาลี"

^๑ ดู แสง มนวิthur , ชินกาลมาลีปกรณ์ (ศิลปากร : ๒๕๑๖) หน้า ๑๖๕ , ๑๘๒.

^๒ ดู เล่มเดียวกัน ; หน้า ๕๔ .

^๓ ชินกาลมาลินี มาจากคำว่า ชิน + กาล + มาลา + อี เป็น ปุ่ิงลิงฺค แล้วทำเป็น อุตฺถิลิงฺค แปลว่า " ผู้มีมาลาถือกาลแห่งพระพุทธเจ้า "

ในตอนท้ายขอชินกาลมาลีปกรณ์จนบอกไว้ว่า " เพราะเหตุที่กัมภีรนั้นเพอรู้งาย ไตรบรรพกาลแห่งพระพุทธสืบต่อตามลำดับกันมา หนักปราศัญชี่แจงไว้ในกัมภีรต่าง ๆ กัมภีร นั้นมีชื่อว่า "ชินกาลมาลี " ๑

๒. เพื่อให้พุทธศาสนายิ่งขึ้น การรจนากัมภีรขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นจะช่วยให้ ขอความและเนื้อความแน่นอน และมั่นคงขึ้น ท่านรัตนปัญญาเถระไตรจนาชินกาลมาลีปกรณ์ ขึ้นเพื่อให้พุทธศาสนายิ่งขึ้น ท่านไตรจนาวัตถุประสงค์ของท่านในท้ายกัมภีรว่า " ชินกาล- มาลีปกรณ์นี้ข้าพเจ้ารจนเอาไว้เพื่อให้พระพุทธศาสนายิ่งยืนนาน" ๒

๑ แสง มนวิthur , ชินกาลมาลีปกรณ์ (ติลปากร : ๒๕๑๑) , หน้า ๑๖๔ , ๒๔๒ .

กาลิ ชินสุสาปิ ปรมุขรา ต
 นาเนสุ กนุเกสุ วิราชิตญจ
 สุชิน ญาตุ กวินาวหนุโต
 ยสุมา , ตโต โส ชินกาลมาลี .

๒ เล่มเดียวกัน , หน้า ๑๖๔ , ๒๔๓ .

อิจุแจ่ว สตุฏ ปรีนิพพานโต วสุสานิ สฎฐิอธเก ทูวิสหุสสุปริมาเน
 อฎฐิสตุติอธเก จ อฎฐิสตสกราเช มุสิกสญญิตเต ส่วจจเร ชินสาสนสุส จิรฎฐิตตุถิ
วิรจิตโยยิ กนุโก ชินกาลมาลี นาม ปรีปุญโถติ .